

קושיית-אויבינו

בטאון אתגולי חברון

בתוכן

◆ דבר המערכת

◆ קיר קורה וקריה

◆ באהלה של תורה

◆ בשדה המנוך התרבות וההוי

◆ הכנסת אורחים

קורא יקר, סגן מפקד

לחץ כבוד וצודק של שאלות מידע, התענינות אודהת,

נכונות להצטרף, סקרנות אמיתית ובקורת בונה, הם שהניעו אותנו לספר על עצמינו לכל המעוניינים.

מחד גיסא - העתון מורכב מתוכן פנימי בלבד -

מאידך גיסא - מקוים להוציא לאור עתון - במתכונת

מרחבת אשר יסביר את עמדתנו ותכניותנו מבחינת כלל ישראלית.

אתה המעיין - תמצא כאן את שבילי אורחות חיינו

שיצרנו במשך תקופה של שלש שנות קיום ההתנחלות, נקווה

ששנה זה לעברינו. ויהיה גשר אשר יובילך בדרך בטוחה

להתנחלות אשר שטחה הנרחב מוכשר בימים. אלה לפי תכנית

מפורטת שעליה ראה בחמונת השער בעלון הבא.

הוצאת מוסד התנחלות

בברכת חברים

ה מ ע ר כ ת .

הצילומים נעשו ע"י צלם העיתונות

ג ר ש ו ן ר ן

ה ה ת נ ח ל ו ת ב ח ב ר ו ן

מאת הרב משה לוינגר.

א. להשתלב במעשי ה'.

מאז תחילת ימי ההתעוררות הלאומית, מלפני שבעים שנה, שמענו את הקול האלוקי הקורא לכל פזורי עמנו - קומו, שובו ציונה! מקורו האלוקי של קול זה בלט במיוחד בהעירו מתרדמה גלותית לבות רבים של יהודים רחוקים ומתבוללים. יחד עם ההתעוררות הפנימית הלכו ונעשו פעולות גדולות בעולם הרחב, במלחמות עמים, בהפלת משטרים, ביסוד ארגונים בינלאומיים, בהעברת שטחי ארצנו מיד ליד, ובקרב מעצמות רחוקות להסכמה מפתיעה והצבעה אחידה, וכל זה בהכוונה אלוקית לתקומת ישראל הממלכתית במדינת ישראל. וכך הולכים אנו ומתקדמים שלב אחרי שלב, כלפי חוץ וכלפי פנים, בתקומתנו וזקיפת קומתנו הלאומית השלמה לעיני כל אפסי ארץ.

זכינו בימינו לצעוד צעד גדול בתהליך אלוקי זה, בשחרור חלקים גדולים משטחי ארצנו ובמרכזה ירושלים והר הבית. יד ה' נראתה בגדולתה במלחמת ששת הימים ובמאורעות לפנייה ולאחריה. לכן, ראו יהודים רבים, לאלפים ולרבבות צורך להשתלב במעשי ה'. היו שבטאו את רצונם ע"י הצטרפות לתנועה למען א"י השלימה, היו שהרבו לכתוב על גדולת הזמן, והיו צעירים שראו צורך להתישב בשטחי א"י שנתן ה' לעמו, אלה בגולן, אלא בסיני ואלה ביהודה ובשומרון. לא פלא אפוא - שהיתה גם קבוצה - שחשבה כחיוני וכטבעי ביותר לישוב ולבנות את עיר האבות.

ב. לחזור למקום יסוד האומה.

כל זכותנו לחבל ארץ זה נובעת מההבטחות האלוקיות שנתנו לאבות האומה, שעל יסודן נוסדה המלכות הישראלית בבית ראשון ושני. מפשטות המקראות בספר בראשית מוכח שהבטחות הזרע והארץ בחברון נתנו. גם מלכות ישראל הקבועה, מלכות דוד, בחברון נוסדה. טבעי הוא איפוא שבבואנו לישוב את חלקי ארצנו המשותתים נקדים לחזור לעיר האבות ולחזק בכך את זיקתנו ההיסטורית לכל נחלת אבותנו.

מענין הדבר, שבתהליך התישבותנו ואחיזתנו המדינית בארץ ישראל שבים אנו מהמאוחר אל המוקדם. באים אנו דרך עמק הירדן ותל אביב לירושלים חברון ושכם. מתאים הוא תהליך זה לכל מהלך התקדמותנו לקראת השלמת תחייתנו הלאומית בכל המובנים. מעלים בקדש. בטא את הדבר בצורה קולעת האלוף עזר ויצמן באמרו: "לא הגענו לעמק יזרעאל, לעמק בית שאן ולעמק הירדן אלא בזכות זכרנו את שכם ירושלים וחברון". נמצא, שכל הארץ המשך היא לאותו משולש עתיק.

ג. להחזיר עשרת התורה.

האבות הם הגרעין היסודי של עם ישראל. אמונתם ומידותיהם של אבותנו הן הקדמה הכרחית לתורה ומצוותיה. בחברון יסד אברהם אבינו בית חנוך לאמונה בה' אהבתו ויראתו, ומתוך כך לאהבה ועשיית חסד לכל בריותיו. סקירת תולדות העיר בימי החורבן מלמדת אותנו שבמשך כל תולדותיה היתה חברון מקום תורה ומקום מגורי חסידים וצדיקים. בשנת הרפ"ט נערך טבח אכזרי בחברון, בה נהרגו עשרות בני תורה יקרים והושם קץ זמני לישוב חברון. בבואנו עכשו לחדש את הישוב היהודי בחברון ראינו לנכון להמשיך בה את מסורתה הקדומה בהקמת ישיבת מתנחלי חברון. לא מקרה הוא שישוב וישיבה יש להם מקור לשוני משותף, הישיבה, בכח התורה ואמונתה תזרים לישוב כוחות של בנין ומסירות נפש לאומה וארצה. והישוב ימצא את משענתו הרוחנית-אידיאלית בערכי האומה הנלמדים בישיבה.

ביום י"ד באייר תשכ"ח החליטה ממשלת ישראל על חידוש הישיבה בעיר האבות. הננו מצפים שהישיבה תהיה מרכז חינוכי לאהבת התורה, העם והארץ, ויגדלו בה גדולי תורה, גבורי רוח ומעש, אשר יחלצו חלוצים לפני העם להארת יד ה' לגאולת עמו ונחלתו.

המנון לשיבת הברון

א. מאת יוסף אברהם רופא
 אנו שבים בדרך לחברון
 אנו בונים אותה לבצרון!
 כמו גן עדן ארצנו לפנינו,
 אור יקרות שפוך על גבעותיה,
 ובכרמיה - סמדר כהמנו, שיריף חיים ושלום
 עוד נבנה את כל ההיסטוריה!
 אנו שבים לשערי חברון,
 אנו בונים אותה לבצרון!

ב.
 לא יפחידונו שועלים, תנים,
 לא מחבלים ולא תבוסתנים
 ובהרים תקענו אהלינו
 עוד נבנה את כל ההיסטוריה!
 אנו שבים לשערי חברון,
 אנו בונים אותה לבצרון!

ג.
 אבות ואמהות, אבנר ועתניאל
 טמונים בה ופה מלך דוד,
 ובזכותם - שלום על ישראל
 ונשב בטח ואיך מחריד!
 אנו שבים לשערי חברון,
 אנו בונים אותה לבצרון!

ד.
 זעקת אחינו מהעיר עוד תעל
 זעקת הדם מאז שנת תרפ"ט:
 ולא נתן העיר ביד בליעל
 ולא יקום הרשע במשפט!
 אנו שבים לשערי חברון,
 אנו בונים אותה לבצרון!

ה.
 ונתנחל, נבנה ונפתח
 על יסודות תורה ותעודה,
 באמונה נבנה בלב שמח,
 זאת עיר ואם בישראל וביהודה!
 אנו שבים לשערי חברון,
 אנו בונים אותה לבצרון!

ו.
 לא עזובה העיר כי יש יורש,
 בנים נאמנים לישראל
 וצה"ל את היל-האויב גרש
 שחרר העיר למען נתנחל!
 אנו שבים לשערי חברון,
 אנו בונים אותה לבצרון!

מימי התשובה - לימי השמחה / הרב אליעזר

מטפסת ועולה היא הנשמה הישראלית מתוך המירוץ והזיכרון של ימי התשובה ונוראותיהם לימי החג ושמחותיהם. ועליה זאת, מן השלמות יש בה. חשה היא הנשמה, בעומק פנימיותה, את צחצוחי טהרתה, שבאו לה, בכופפה את "עוז החיים על ידי הסלידה הפנימית לשוב מכל חטא". יודעת היא הנשמה, שבקימוצם ודיכויים של החלקים הרעים של רצונה, התקמץ גם כוח הרצון בכללו, "ועוז החיים הטהורים התחלש גם הוא". ברוב אהבה "סובלת היא מטהרתה המוסרית חולשה כזאת, שסובל חולה שהתרפא על ידי הזרמה אלקטרית חזקה, שאמנם גרשה את הארס שבמחלתו, אבל החלישה את הכוח החי והבריא שבו". ומה שמחה היא הנשמה להשלים את תהליך תשובתה בימים של שמחת קודש הבאים "לקומם את הרצון הטוב ועוז החיים הטהור". ובהגיע הנשמה לשלמות תשובתה "מלאה היא רוח חיים, וחמושה ביסוד המפעל והמעשה, ושמחת החיים והכנת ברכתם". (אורות התשובה טז"ח)

בראשית צעדי התשובה, בתחילת ימי הרחמים והסליחות, כבר ניצב לעיני רוחה של הנשמה, חזונו של יום הארבעים הנורא וקדוש. וחזון זה מבשר לה ישע ופדות משעבודי החטא וצימצומיו. שואפת היא הנשמה להגיע לרום פסגת חזונו המלאכי של אותו יום הארבעים. חפצה היא להתרחק גם מגורמי החטא האנושיים. כמהה היא לטוב רוחני זך מעלמא דאתי, ומעיקים עליה צרכיו החמריים של עלמא הדין. הולכת היא, הלך וקרוב מיום ליום ומשעה לשעה למצבה המלאכי המלובן, ומתרחקת היא מעולמה זה החשוך ומגושם. והנה עומדת היא בתוך נועמי עינוייה בקדושת שבת שבתוך. שובתת היא הנשמה מצרכי עולם הזה ומכריזה ועונה בקולה העילאי, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". תפילתה - זכה היא, בגדה לבן, דבקה היא בשיר הייחוד, כולה טוהרת במקוה ד'. בשילום פרים, שפתיה נעות את עבודתו המכפרת ומטהרת של הכהן המשרת לפני ולפנים. ובפנות היום, בנעילת השערים, לפני ארון קודש פתוח, מכריזה היא על ייחוד ד', "ד' הוא האלהים". אחרית הגיעה לראש מאוייה, מזוככת ומטהרת, מתגלה סוד כוחה האלהי דוקא בהליכה מחיל אל חיל. בשמחה מזדרזת היא לבנות סוכתה. אין היא יורדת מעולמה העליון לעולם ירוד ומגושם. יודעת היא את כוח קדושתו של עולמה העליון לפרוש את כנפיו גם למטה, ולסכך על הכל בעוז טהרתו. מאחדת היא את עולם הזה עם עולם הבא, מאירה היא מאור עולם הבא בעולם הזה. עוסקת היא בבנין חמרי של דפנות וסכך. נוטלת היא מגידולי הארץ "הנאה שבפירות האדמה, והטוב שברחותיה, והיפה שבעלים, והטוב שבעשבים". (מורה נבוכים ג', מ"ג). ובשמחת עשייתה זאת של מצוות הבורא שואבת היא מלא חפניים של קדושה והתעלות. אכן, חזרה היא הנשמה לעולם הזה, והנה הוא כולו עולם הבא. והיא מביטה, ונוהרת ומשתלמת.

שלמות החיים הישראליים היא בגילוי טבעם העצמי הקדוש. שירת אל הישראלית נמשכת ממקור הנשמה העליונה, והולכת ויורדת, ומרעייה את מיתרי הגוף בזמרה ארצית נעימה ומאירה. הגוף הקדוש מואר כולו מאור הנשמה, וכל אבריו וגידיו משמיעים רננה מצותית, בפעלם עם אל על פי תורת ישראל.

קדושת טבעית זאת מתגלה במיוחד בכניסתם של ישראל במלא עור קומתם לתוך מצות הסוכה, בהיותם מוקפים בדפנותיה ומסוככים בכבודה. טבעי הוא להם מכצר אלהי זה, בו מוצאים הם מנוחה ושמחה. כי כוח חיים ממקור התורה ומצוותיה, הוא המקיף ומחיה כל רמ"ח אבריהם ושם"ה גידיהם, ואף גם זאת - מתקיימת מצות דירה זאת על ידי ישראל גם בעת השינה, בעת שביתת הכוחות והרצונות האנושיים, לידע ולהודיע את עצמיות קדושתם האלהית, הנסחרת ונעלה מכל גילוי רצוני מעשי, ומתוך כך מתגלה גם ברצונם ומעשיהם של ישראל. (על פי דברי מו"ר הרב צבי יהודה הכהן קוק שליט"א).

למעלה בקודש, מתגלה הטבע הישראלי בזמן שמחתנו. לא זו בלבד שכולו מוקף על ידי מצוות, וכל כוחותיו נתונים לגילוי פעלם המצותי, אפילו בעת שביתתם בשנחם - אלא אף למעלה מזה. אחרי שישראל התגלו כמחבבין את המצוות, כריבוי תקיעתם בימי הרת עולם (רש"י ראש השנה ט"ז), שבזה גילו את אי-כולתם להפרד ממצות היום המחרידים ומזכירם את דביקותם גד" - מתהדר כוח זה ביתר חוקף במצוות החג. דבקים הם ישראל במצוות ד', ומבליטים כוח חיים זה הנטוע בתוכם. בהיותם מוכרחים - בתוקף הצו האלהי, המותאם ומכוון לכמיהת הנפש הישראלית - להוסיף על עצם קיום המצוה את הידורו, בפרי עץ הדר וכו'. מוכרחים הם ישראל, לבטא את צמאונם לזה אלי, בנוי מעשי מצוותיהם, גילוי של חיים הוא להם.

שלא כבכל המצוות, שההידור הוא נוסף על המצוה ואיננו מעכב בדיעבד, בארבעת המינים הוא מעצם המצוה ופוסל אף בדיעבד (סוכה ל"א). אחד ממעכבי ההידור ופוסלי המצוה הוא היובש. בהגיע ישראל לרוממות התחושה של חיוניות השפע האלהי הזורם בכל פרט מפרטי המצוות, איך הם יכולים לוותר על מנות החיים והקדושה הטמונים בהידורה של המצוה. איך המצוה יכולת להיות מקיימת ביבשות. חיים זורמים בה, לתה ורעננה היא, זרק כך תתקיים. בירושלמי (סוכה פ"ג ה"א) נלמד הפסול של יבש מהפסוק "לא המתים יהללו יי"ה" (תהילים קט"ו, י"ז), ללמדנו, שאחרי עלייתם בקודש של ישראל ואימוץ כוחותיהם האלהיים בירת איתנים זה, מהללים ומשבחים הם את אלהיהם בהידורי מצוותיהם, ובזאת דבקים הם במקור החיים. ומתוך עליה זאת, מגיעה "אומה יחידה" זו (סוכה נ"ה): להתייחד עם אלהיה בעצרת החג, שלמה בתשובתה, שלמה בשמחתה, שמתה בתורתה והדורה במצוותיה.

קיר קורה וקרית

מעמדנו כישוב ספר / יצחק שמעון

שלא כהצהרתו של ג'מברי שהמחבלים אינם מבני האזור. הינם גם הנם בני המקום דבר המוסיף להם רבות כיון שבזה מתמלאים שני תנאים הכרחיים לפעולות טרור. הכרת שטח מעולה, וסיוע של האוכלוסיה א"כ אליה וקוץ בה. כיון שהגם מתוך האוכלוסיה, האוכלוסיה מגבילה אותם בפעולות ומונעת הגזמות הגוררות תגובה מצד השלטונות הפוגעת באוכלוסיה. וכן הנם מוכרים מדי ולכן פגיעים יותר.

פעולות החוליות התרכזו בשני משורים, חוליות העוסקות באספקת נשק ואינן פעילות מבצעית, וחוליות העוסקות בחבלה.

הפעילות החבלנית התבטאה בירי על כלי רכב הנעים בלילות, זריקת רמונים בעיר חברון, הצבת משגרי בזוקות כנגד גוש עציון וירי ניקר על בית הממשל בחברון.

תוצאות הפעילות (2 תירים הרוגים מצד אחד וכמה עשרות נפגעים ערביים מהם כעשרה הרוגים, מאידך) מעידות על ביצוע חובבני ולא יעיל של פעולות. אבל עיקר הצלחתן היתה בהטרדה. בעקבות הפעילות נאסרה התנועה בלילות בכבישים, ונאסרה היציאה מחצר הממשל אחר רדת החשיכה. במלים אחרות עוצר על האוכלוסיה היהודית בשעות החשיכה.

ביום הוגברה העירנות. ניתן נשק למתנחלים, נתנו הוראות בטחון לא להסתובב בודד וללא נשק בעיר. הוראות שאינן מתבצעות בגלל הרגשת הבטחון והביתיות של המתנחלים.

ראוי לציין שלא בוצע כל נסיון לפגוע במתנחלים כמתנחלים. דבר המעיד או על חשש ופחד מסוים מהתגובה על הפגיעה בגוף זה; או על מבט אחר על האנשים הגרים בתוכם.

לאחרונה חוסלו רוב המחבלים הפעילים באזורנו בהם אבו מנצור ראש המחבלים. והנותרים אינם יכולים להפנות דעתם לפעילות חבלנית כיון שהם כחזית נרדפות החושבות רק על אפשרות להמשיך לחיות ולא להתפס.

הוראות הבטחון וההגבלות לא הוסרו אם כי עלה מצב הרוח בעקבות חסול החוליות, וגם בעקבות ההשתתפות של המתנחלים בנשיאה בעול הבטחון ע"י איוש עמדת השמירה באגף המתנחלים.

המשך